

Cu o precizie care-L onorează pe Dumnezeu și respectă Scripturile, Jerry Bridges îl însoțește pe cititor într-o întâlnire bogată, benefică și convingătoare cu unele adevăruri adesea ignorate. Sunt foarte mulțumitor pentru prezentarea vindecătoare și utilă a domnului Bridges.

Rev. Joseph V. Novenson

Pastor senior, Lookout Mountain Presbyterian Church, Lookout Mountain, TN

Duhul Sfânt i-a dat lui Jerry Bridges darul de a fi în stare să explice și să aplice adevărul biblic cu o claritate și o simplitate neobișnuită. Pastorii, diaconii și liderii de grupuri mici vor beneficia în mod special de lecturarea acestei cărți, găsind ajutor concret pentru a-și îndruma bisericile în procesul de a deveni comunități care-L reflectă pe Cristos și sunt ancorate în Evanghelie. Întrebările din ghid adaugă o valoare suplimentară pentru cei care folosesc această carte într-un context de grup.

Larry E. McCall

Pastor, Christ s Covenant Church, Winona Lake, IN

Ca pastor al unei biserici mici, dar în creștere, sunt foarte recunoscător pentru cartea aceasta. Părtășia spirituală, așa cum este descrisă și recomandată de Jerry Bridges, îi ia pe oamenii care sunt spectatori în biserică și-i transformă în participanți activi în trupul lui Cristos. *Adevărata comunitate* va face parte din pachetul de cărți pe care-l oferim fiecărui nou membru al congregației noastre!

Dr. John Yenchko

Pastor, North Shore Community Church, Oyster Bay, NY

ADEVĂRATA COMUNITATE

JERRY BRIDGES

IMAGO DEI,
ORADEA, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRIDGES, JERRY

Adevărata comunitate / Jerry Bridges. - Oradea : Imago Dei, 2019
ISBN 978-606-8314-48-8

2

Originally published in the U.S.A. under the title:
True Community, by Jerry Bridges

Copyright © 2012 by Jerry Bridges
Romanian edition © 2019 by Sc Optim Multiserv SRL - Editura Imago Dei with
permission of NavPress. All rights reserved.
Represented by Tyndale House Publishers, Inc.

Ediția în limba română publicată sub titlul
Adevărata comunitate
Jerry Bridges

© 2019 Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România
Tel.: 0359-422337
E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Traducerea: Marcel Eugen Budea
Coperta și tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-48-8

CUPRINS

Prefață 7

- Capitolul 1:* O viață comună 9
Capitolul 2: Unirea cu Dumnezeu 17
Capitolul 3: Comuniunea cu Dumnezeu 31
Capitolul 4: Părtășia și comunitatea 47
Capitolul 5: Părtășia spirituală 57
Capitolul 6: Parteneriat în Evanghelie 73
Capitolul 7: Darurile spirituale în comunitate 83
Capitolul 8: Dărnicia 103
Capitolul 9: Sprijinirea bisericii locale 115
Capitolul 10: Părtășia suferinței 121
Capitolul 11: Părtășia slujirii 133
Capitolul 12: Părtășia socială 145

GHID DE DISCUȚII

Cum să folosești acest ghid 157

- Lecția 1:* O viață comună 161
Lecția 2: Unirea cu Dumnezeu 163
Lecția 3: Comuniunea cu Dumnezeu 165
Lecția 4: Părtășia și comunitatea 167

<i>Lecția 5:</i>	<i>Părtășia spirituală</i>	169
<i>Lecția 6:</i>	<i>Parteneriat în Evanghelie</i>	171
<i>Lecția 7:</i>	<i>Darurile spirituale în comunitate</i>	173
<i>Lecția 8:</i>	<i>Dărnicia</i>	175
<i>Lecția 9:</i>	<i>Sprijinirea bisericii locale</i>	177
<i>Lecția 10:</i>	<i>Părtășia suferinței</i>	179
<i>Lecția 11:</i>	<i>Părtășia slujirii</i>	181
<i>Lecția 12:</i>	<i>Părtășia socială</i>	183

Note 185

Despre autor 189

Istoria Navigatorilor 191

PREFAȚĂ

În urmă cu aproape treizeci de ani am făcut un studiu al termenului grecesc *koinōnia*, așa cum apare el în diferite forme gramaticale în Noul Testament. Deși este tradus prin mai multe cuvinte și are un înțeles bogat și variat, cel mai adesea termenul *koinōnia* are sensul de părtășie. Însă pe la mijlocul anilor 1980, părtășia a ajuns să însemne doar puțin mai mult decât diferite forme de activitate socială creștină.

Am fost atât de impresionat de marea divergență dintre conceptul nostru de părtășie și semnificația sa biblică încât m-am simțit constrâns să scriu o carte pe această temă, care s-a intitulat *True Fellowship [Adevărata părtășie]*, pentru a explica ce înseamnă *koinonia*, așa cum este prezentat termenul în Noul Testament.

Mai târziu, într-un efort de a atrage un număr mai mare de cititori, cartea a fost redenumită *The Crisis of Caring [Crisa îngrijirii]* pentru a lega mesajul cărții cu prietenii mult prea adesea superficiale și cu relațiile lipsite de profunzime care caracterizează comunitățile noastre creștine. Cartea a fost disponibilă sub titlul acesta mai mulți ani.

Mai recent, s-a manifestat un interes tot mai mare pentru comunitatea creștină, iar unii au simțit că această carte a

abordat foarte bine subiectul. Așadar editura mea, NavPress, mi-a cerut să actualizez și să revizuiesc cartea acolo unde era necesar, pentru a prezenta mai clar modul în care conceptul neo-testamentar de *koinonia* este necesar pentru o înțelegere corectă a comunității biblice. În timp ce lucram la revizuire, am fost plăcut surprins de cât de des folosisem nu doar termenul, dar și conceptul de *comunitate* cu aproape treizeci de ani în urmă. Așadar, există într-adevăr o relație strânsă între comunitate și părtășie, cu condiția să acordăm o semnificație biblică ambelor termeni.

Sunt conștient de faptul că alții au scris lucrări excelente despre comunitate, așa încât cartea aceasta nu dorește să spună tot ce se poate spune despre acest subiect. Mai degrabă, am încercat să arăt că înțelegerea și aplicarea conceptului biblic de *koinonie* ne va ajuta pe toți să practicăm adevărata comunitate.

Lucrarea de revizuire a fost atât plăcută, cât și provocatoare. A fost plăcută, deoarece m-am concentrat din nou pe sensul bogat și variat al termenului *koinonia*. A fost provocatoare pentru că m-am confruntat cu marea nevoie pe care încă o am de a aplica conceptul în propria mea viață. Așadar, nu trimit cartea aceasta la tipar ca unul care îi stăpânește învățătura, ci mai degrabă ca un tovarăș pelerin care te invită să cauți adevărata comunitate împreună cu mine.

CAPITOLUL 1

O VIAȚĂ COMUNĂ

Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.

1 IOAN 1:3

Termenul *comunitate* este folosit într-o mulțime de scopuri pentru a desemna un grup de oameni care au ceva în comun. De exemplu, putem vorbi despre o comunitate a fermierilor sau o comunitate academică a unei universități sau a unui grup etnic, precum comunitatea italiană dintr-un oraș mare.

În ultimii ani, mulți lideri și pastori creștini au început să sublinieze importanța comunității creștine. Aceasta este o corecție foarte necesară a tendinței noastre de a aborda în mod individualist viața creștină, însă ea ridică întrebarea: *Ce este comunitatea biblică?* Există oare o bază biblică pentru folosirea termenului comunitate în contextul nostru creștin?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să analizăm sensul termenului grecesc *koinōnia* și a termenului *părtășie*, prin care este tradus el cel mai adesea. Termenul *koinōnia*, în diferitele sale forme gramaticale, este tradus în mai multe moduri în Noul Testament: de exemplu, *participare*, *parteneriat*, *dăruire* și, desigur, *părtășie*. În cercurile creștine, termenul *părtășie* a ajuns să însemne activitate socială. Poate însemna schimbul de glume în timp ce se servește cafeaua sau prăjiturile la biserică sau funcția socială a grupelor de slujire din licee sau

campusurile studentești. Însă nu acesta este sensul termenului p^ăr^ăt^ășie din Noul Testament.

Termenul *p^ăr^ăt^ășie* apare pentru prima dată în Noul Testament în relatarea lui Luca despre începutul Bisericii în Ziua Cincizecimii. Ca urmare a predicii lui Petru, aproximativ 3000 de oameni au crezut în Cristos. Luca spune că ei „stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Luca 2:42).

Nu ne surprinde faptul că acești noi credincioși stăruiau în învățătura apostolilor și în rugăciune. Însă ne surprinde că ei stăruiau în p^ăr^ăt^ășie? Pare ciudată menționarea p^ăr^ăt^ășiei alături de învățatură și rugăciune, dacă p^ăr^ăt^ășia nu însemna nimic mai mult decât o activitate creștină socială. Sau să ne gândim la cuvintele lui Ioan din 1 Ioan 1:3: „Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți p^ăr^ăt^ășie cu noi. Și p^ăr^ăt^ășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.” Așadar în Fapte 2:42 termenul *koinōnia* este tradus prin legătură frățească, iar în 1 Ioan 1:3 prin p^ăr^ăt^ășie. Acesta este sensul de bază al termenului *koinonia*. Înseamnă a avea o viață împreună cu alți credincioși – o viață pe care, după cum spune Ioan – o avem cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Este o relație, nu o activitate.

RELAȚIE

Primii creștini din Fapte 2 nu stăruiau într-o activitate socială, ci într-o relație – o relație care consta în a împărtăși tocmai viața lui Dumnezeu prin locuirea Duhului Sfânt. Ei au înțeles că au intrat în această relație prin credința în Isus Cristos, nu prin faptul că au devenit membrii unei organizații. Și au priceput că p^ăr^ăt^ășia lor cu Dumnezeu i-a adus în p^ăr^ăt^ășie unul cu celălalt. Prin unirea lor cu Cristos, ei au devenit o comunitate spirituală organică. Erau pietre vii care formau o casă spirituală (vezi 1 Pet. 2:5), mădulare ale Trupului lui Cristos. După cum s-a exprimat William Hendriksen: „Așadar, de fapt *koinonia*

înseamnă o relație comunitară.”¹ Nu este în primul rând o activitate, ci o relație.

Această relație spirituală organică constituie baza adevăratei comunități creștine. Nu formăm o comunitate pentru că ne unesc unele scopuri sau obiective comune, ci mai degrabă pentru că toți avem o viață în Cristos. Există multe organizații, atât seculare, cât și creștine, ai căror membri lucrează împreună pentru îndeplinirea unor scopuri comune. Unele dintre aceste grupuri se numesc pe ele însele comunități. Însă comunitatea biblică merge mult mai în profunzime decât împărtășirea unor scopuri comune, deși implică și aceasta. Comunitatea creștină înseamnă în primul rând împărtășirea vieții în Cristos. Doar după ce pricepem adevărul acesta putem începe să înțelegem ce este adevărata comunitate.

PARTENERIAT

De asemenea, *koinōnia* înseamnă a fi parteneri. Atât scriitorii greci clasici, cât și autorii Noului Testament, au folosit *koinōnia* pentru a se referi la un parteneriat de afaceri. Platon a vorbit de anularea *koinōniei* – a unui parteneriat de afaceri.² Luca a folosit o formă a termenului *koinōnia* atunci când a vorbit despre parteneriatul lui Petru cu Iacov și Ioan în ce privește pescuitul (vezi Luca 5:10).

În domeniul spiritual, Pavel s-a considerat partener cu scumpul lui prieten Filimon, și l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru parteneriatul în Evanghelie cu credincioșii din Filipi (vezi Fil. 1:17; Filip. 1:5). Atunci când Pavel a mers la Ierusalim ca să li se opună legalistilor cu privire la necesitatea circumciziei, el a spus: „Iacov, Chifa și Ioan, m-au acceptat pe mine și pe Barnaba ca parteneri” (Gal. 2:9, NEB). Conceptul de părtășie ca parteneriat spiritual este foarte clar în modul de folosire a termenului *koinonia* în Noul Testament.

În timp ce relațiile îi prezintă pe credincioși ca o comunitate, parteneriatul îi prezintă ca o comunitate în acțiune. Parteneriatele

în afaceri se formează pentru atingerea unui obiectiv, precum asigurarea unui serviciu public care să le aducă profit partenerilor. În același mod, conceptul de parteneriat spiritual sugerează faptul că acesta a fost făcut cu scopul de a-L glorifica pe Dumnezeu. Dumnezeu este glorificat atunci când creștinii cresc în asemănarea lui Cristos și când necredincioșii sunt aduși în Împărăția Sa. Așadar, comunitatea biblică încorporează ideea aceasta a unui parteneriat activ în promovarea Evangheliei și zidirea credincioșilor.

COMUNIUNE CU ALȚII

Un al doilea sens al termenului *koinonia* din Noul Testament este de a împărți cu alții ceea ce avem. La fel cum *a avea în comun* are două subînțelesuri (relație și parteneriat), *a avea împreună* are două subînțelesuri. Primul dintre acestea se poate numi *comuniune* unul cu altul. Aici termenul este folosit pentru a desemna o comunicare intimă sau o împărtășire la nivel personal și spiritual. Ar putea însemna împărtășirea a ceea ce ne învață Dumnezeu din Scriptură sau ar putea însemna un cuvânt de încurajare al unui credincios pentru altul. Elementul principal este că subiectul se concentrează atât asupra lui Dumnezeu, cât și asupra Cuvântului Său și a lucrărilor Sale. După cum a afirmat J. I. Packer: „În primul rând este împărtășirea cu ceilalți credincioși a lucrurilor pe care Dumnezeu ni le-a descoperit despre El Însuși, în speranța ca astfel să-i putem ajuta să-L cunoască mai bine și să-și îmbogățească părtașia cu El.”³

Conform textului din Fapte 2:5, primii credincioși care au format Biserica în Ziua Cincizecimii au provenit din „toate neamurile de sub cer”. Probabil că înainte de convertirea lor, ei se relaționau unii la alții precum bilele de biliard, izbindu-se unii de alții. Însă imediat după ce au intrat în comunitatea relațională a Trupului lui Cristos, au început să experimenteze *koinonia* și să-i prețuiască efectul în propria viață. După cum am văzut deja, versiunea The New English Bible spune

în Fapte 2:42 că ei „se întâlneau în mod constant pentru a asculta învățăturile apostolilor și a-și împărtăși viața”. The New International Version redă astfel: „Ei... stăruiau în legătura frățească.” Nu se săturau de învățătură, părtășie și rugăciune.

Acei primi creștini din Ziua Cincizecunii erau toți evrei. Ei cunoșteau bine Scripturile Vechiului Testament, însă în timp ce ascultau învățăturile apostolilor și erau luminați prin Duhul Sfânt, începeau să vadă acele Scripturi într-un mod nou. Căpătau zilnic o nouă înțelegere a acestora. Și, în timp ce asimilau în mod individual învățătura apostolilor, împărtășeau unii cu alții ceea ce învățau. Aceasta înseamnă părtășia – să împărtășești cu alții ceea ce Dumnezeu te învață prin Scripturi – și ea este o parte importantă a adevăratei comunități.

Cât de diferit este conceptul nostru contemporan de părtășie? Să luăm de exemplu acele momente tipice de „părtășie la cafea”. Discutăm despre toate – mai puțin despre Scriptură. Vorbim despre locurile noastre de muncă, ceea ce studiem, echipele noastre sportive preferate, vreme – despre aproape orice în afară de ceea ce Dumnezeu ne învață din Cuvântul Său și prin lucrările Sale în viața noastră. Pentru a redobândi conceptul neo-testamentar de părtășie în comunitate, trebuie să învățăm să mergem dincolo de chestiunile trecătoare ale zilei și să începem să împărtășim unii cu alții la un nivel care ne va îmbogăți relațiile spirituale unii cu alții și cu Dumnezeu.

ÎMPĂRTĂȘIREA BUNURILOR MATERIALE

În timp ce analizăm ceea ce ni se spune despre atitudinea acestor primi credincioși, vedem că ei nu și-au limitat conceptul de koinonia la a *împărtăși unii cu alții* doar lucruri spirituale. Și-au împărțit și posesiunile materiale cu cei care aveau nevoi (vezi Fapte 2:44-45).

Una dintre cele mai uzuale utilizări ale termenului koinonia

în Noul Testament este această împărtășire a resurselor materiale cu alții. De exemplu, Pavel ne îndeamnă să-i ajutăm „pe sfinți, când sunt în nevoie” (Rom. 12:13). În 2 Corinteni 9:13, el vorbește despre „dărnicia ajutorului vostru față de [alții]”. Autorul cărții Evreii ne îndeamnă: „Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia” (13:16). Termenii *ajutor* și *binefacere* din pasajele acestea sunt traduceri ale termenului *koinōnia*. Disponibilitatea de a dăruia altora posesiunile noastre este un aspect foarte important al adevăratei comunități biblice.

A dăruia altora din bunurile noastre ar trebui să fie o consecință firească a înțelegerii că o părtășie biblică reprezintă atât o relație, cât și un parteneriat. Pavel a afirmat că toate mădulele trupului ar trebui să fie preocupate unele de altele (vezi 1 Cor. 12:25-26). Suntem preocupați de nevoile celorlalți doar în măsura în care vedem comunitatea în primul rând ca o relație reciprocă în Cristos ca mădulele ale aceluiași trup spiritual. Părtășia de a dăruia celor aflați în nevoie înseamnă mai mult decât a le arăta compasiune sau bunăvoință. Chiar și necredincioșii fac lucrul acesta. Părtășia de a ne dăruia bunurile în cadrul trupului reprezintă o recunoaștere tangibilă a faptului că facem parte dintr-o comunitate relațională și că atunci când un membru din comunitate suferă, suferim toți împreună cu el. Atunci când un părinte împlinește o nevoie a unuia dintre copiii săi, nu privim actul acesta ca o expresie a bunăvoinței, ci ca o expresie a relației. Este atât privilegiul său, cât și datoria sa de a împlini acea nevoie pentru că el este părintele. În același mod, credincioșii au atât privilegiul, cât și datoria de a-și împărtăși bunurile unii cu alții ca mădulele ale aceluiași trup.

La fel, într-un parteneriat, partenerii își împart atât veniturile, cât și cheltuielile, atât activele, cât și pasivele aceluia parteneriat. Nimeni nu încheie un parteneriat de afaceri în care un partener ia toate veniturile, iar celălalt plătește toate impozitele. Ei împart atât aspectele pozitive, cât și pe cele negative. La fel ar trebui să fie și în comunitatea bisericii. Pentru că suntem parteneri în Evanghelie, trebuie să ne împărtășim bunurile

unii cu alții înțelegând că nu suntem proprietari, ci doar administratori ai bunurilor pe care Dumnezeu ni le-a încredințat (ni le-a încredințat, nu ni le-a dăruit).

Vedem aplicarea acestui principiu al parteneriatului în 2 Corinteni 8:13-14:

Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire.

Pavel și-a imaginat un flux continuu de bunuri spre cei care erau în nevoie. Acesta este o manifestare a koinoniei, o expresie importantă a adevăratei comunități.

Pavel îi îndemna pe credincioșii din Corint să aibă *părtășie* cu niște creștini pe care nu i-au întâlnit niciodată și pe care nu-i vor întâlni niciodată: credincioșii săraci din Ierusalim. Ei nu aveau să servească cafea și gogoși cu acești oameni în nevoi, ci urmau să-și bage mâna adânc în buzunare pentru a ajuta la împlinirea nevoilor acestor credincioși care aveau împreună cu ei o viață comună în Cristos.

Așadar, putem vedea că aceste două concepte – *comunitate* și *părtășie* – sunt atât de strâns legate încât nu putem avea o comunitate adevărată dacă nu practicăm o părtășie adevărată. De fapt, conceptele de comunitate biblică și părtășie biblică sunt atât de strâns legate încât eu folosesc uneori termenii *comunitate* și *părtășie* în mod interschimbabil. De aceea ceea ce face comunitatea în vederea părtășiei determină caracterul și imaginea comunității. Așadar, în acest prim capitol, am văzut că termenul koinonia este folosit în Noul Testament pentru a exprima patru dimensiuni diferite, dar legate între ele ale părtășiei:

ADEVĂRATA COMUNITATE

- Relație comunitară
- Parteneriat
- Comuniune
- Dăruire de bunuri materiale

Primele două sunt dimensiuni ale koinoniei ca *împărtășire*, iar ultimele două ca *dăruire*. Datorită faptului că avem o viață comună în Cristos suntem chemați să dăruim altora ceea ce avem, atât resurse spirituale, cât și resurse materiale.

În capitolele următoare vom analiza implicațiile acestor patru expresii ale koinoniei. Însă, înainte de a face lucrul acesta, ne vom uita la temelia koinoniei noastre unii cu alții: părtășia cu Dumnezeu. Este important să ne luăm timp pentru a pune această temelie pentru că nu putem avea o părtășie semnificativă unii cu alții dacă nu experimentăm în mod individual părtășia cu Dumnezeu.

CAPITOLUL 2

UNIREA CU DUMNEZEU

Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru.

1 CORINTENI 1:9

Am văzut că adevărata comunitate implică în primul rând o relație spirituală organică cu toți ceilalți membri ai comunității. Avem o viață comună, suntem parteneri într-o căutare comună și împărtășim unii cu alții atât din punct de vedere spiritual, cât și material. Însă există ceva mai important pentru adevărata comunitate decât relația noastră unii cu alții: relația noastră cu Dumnezeu. Fără această relație cu Dumnezeu, nu poate exista nicio relație spirituală între noi.

Dar ce înseamnă cuvântul *relație*? Indică o realitate obiectivă sau o experiență subiectivă? De exemplu, dacă spun: „Am o relație bună cu fiul meu”, ce vreau să spun? Evident, mă refer la faptul că între noi există o stare de lucruri pozitivă; vorbesc despre experiența noastră subiectivă. Noi folosim termenul *relație* în felul acesta tot timpul. Vorbim despre importanța relațiilor în grupurile noastre de studenți, în bisericile locale și în grupurile de studiu biblic din case. În contextele acestea, subliniem importanța de a cunoaște, de a ne iubi, de a ne accepta și de a ne încuraja unii pe alții. Toate aceste acțiuni relaționale vorbesc despre experiența noastră unii cu alții în viața noastră de zi cu zi.

Însă sensul fundamental al termenului *relație* are de a face cu o realitate obiectivă. Dictionarul definește *relația* ca fiind

condiția sau realitatea de a fi legați, ca într-o relație de căsătorie. Când un bărbat și o femeie se căsătoresc, ei intră într-o relație. Pe măsură ce anii trec, relația lor poate deveni mai bună sau mai rea. Însă, indiferent de experiența lor, rămâne realitatea că ei au o relație obiectivă unul cu celălalt.

În capitolul 1, am văzut că koinonia exprimă în primul rând semnificația relației în acest mod obiectiv. Toți credincioșii sunt legați unii de alții, în sensul că toți avem o viață comună în Cristos. Relațiile noastre unii cu alții derivă din relația noastră obiectivă. Doar cei care sunt *în* părtășie unii cu alții (o realitate obiectivă) pot *avea* părtășie unii cu alții (o experiență subiectivă).

Această realitate obiectivă a relației reprezintă conceptul de bază al părtășiei dintre credincioși, dar ea reprezintă și conceptul de bază al părtășiei cu Dumnezeu. Trebuie să avem mai întâi o relație obiectivă și vie cu Dumnezeu pentru a ne putea bucura de o relație cu El. Trebuie să fim uniți cu Cristos prin credința mântuitoare înainte să putem avea părtășie zilnică cu El.

Adevărata părtășie cuprinde atât aspectele obiective, cât și aspectele experiențiale ale relației noastre cu Dumnezeu. Teologii din trecut s-au referit la aceste două aspecte ale părtășiei ca *unire* și *comuniune* cu Dumnezeu. Când analizăm subiectul părtășiei cu Dumnezeu, ar trebui să ne uităm la ambele aspecte: cele obiective și cele legate de experiență. Doar dacă ne înțelegem unirea obiectivă cu Cristos, vom putea experimenta pe deplin bucuriile comuniunii cu El.

ÎMPĂRTĂȘIND VIAȚA LUI CRISTOS

În 1 Corinteni 1:9, Pavel afirmă următoarele: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru.” Mulți dintre noi am folosit acest verset ca bază biblică pentru un timp de părtășie dimineața, un timp în care credincioșii pot avea o comuniune regulată cu Dumnezeu.

Le spunem noilor credincioși despre acest privilegiu extraordinar de a fi chemați de Dumnezeu la o astfel de comuniune specială cu Fiul Său Isus Cristos. Cu toate că lucrul acesta este într-adevăr parte a ceea ce spune Pavel, el nu reprezintă principala idee a afirmației sale. În acest verset, de fapt Pavel ancorează siguranța mântuirii corintenilor în ziua revenirii lui Cristos în credințioșia lui Dumnezeu, care i-a chemat la o relație cu Cristos.

Referitor la pasajul acesta, F. W. Grosheide a scris: „Cuvântul *părtășie*... este indiciul pentru înțelegerea *calității de a fi fără vină* din versetul 8. Cum este posibil ca credincioșii din Corint să fie fără vină în ziua lui Cristos? Datorită faptului că ei sunt în relație cu El și au parte de roadele lucrării Sale.”¹ Sau după cum se exprimă Matthew Henry: „Cel care ne-a adus într-o relație apropiată cu Cristos, în dulcea și intima comuniune cu Cristos, este credincios; putem avea încredere în El referitor la cele mai dragi preocupări ale noastre.”² În mod similar, Charles Hodge a scris despre acest pasaj: „*Părtășia* include uniune și comuniune. Termenul original (*koinōnia*) semnifică participarea... Suntem chemați să fim parteneri cu Cristos; părtășii ai vieții Sale, ca mădulare ale Trupului Său.”³

Astfel, în timp ce termenul *părtășie* așa cum este folosit în 1 Corinteni 1:9 include atât unirea, cât și comuniunea cu Cristos, *unirea*, relația obiectivă cu El, este în prim plan. Prin credința în Cristos suntem mădulare ale Trupului Său. Termenul *Trupul Său* nu înseamnă doar proprietate, așa cum ar putea sugera expresia *casa sa* sau *mașina sa*. Mai degrabă, el înseamnă unire sau atașament real, ca în expresia *mâna sa* sau *inima sa*.

Mâna ta și inima ta nu doar că îți aparțin în sensul de proprietate, dar ele fac parte integrantă din tine. În același mod, noi, mădularele Trupului lui Cristos, nu doar că-I aparțin Lui (deși în sine lucrul acesta este cu siguranță adevărat), dar și suntem din punct de vedere spiritual parte a Lui „pentru că...

suntem mădulare ale trupului Lui” (Efes. 5:30). El este viața noastră și noi suntem Trupul Său, primind fiecare frântură a vieții noastre spirituale de la El.

Apostolul Ioan vede și el *părtășia* cu Dumnezeu în primul rând în termenii unei relații obiective. El afirmă:

Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți *părtășie* cu noi. Și *părtășia* noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos... Dacă zicem că avem *părtășie* cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem *părtășie* unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.

1 IOAN 1:3, 6-7, ITALICELE APARTIN AUTORULUI

Cele patru expresii puse în italice din acest citat reprezintă toate traduceri ale cuvântului grecesc *koinōnia*. Este clar că Ioan se concentrează pe relația pe care o are cu Dumnezeu și dorește ca cititorii lui să aibă același tip de relație vitală.

Mulți dintre noi suntem obișnuiți să ne gândim la conceptul de *părtășie* folosit în 1 Corinteni 1:9 și 1 Ioan 1:3, 6-7 numai în ceea ce privește comuniunea cu Cristos printr-un timp zilnic de *părtășie*, meditație asupra Scripturii și rugăciune. Prin urmare, cu riscul de a insista asupra ideii mele, vreau să subliniez din nou că ideea principală a acestor pasaje este aceea a *unirii* cu Cristos. Așadar citez din nou alte autorități.

W. E. Vine, autorul bine cunoscutei lucrări *Vine's Expository Dictionary of New Testament Words*, spune despre 1 Ioan 1:3: „Viața [lui Cristos] s-a arătat nu doar pentru a-L revela pe Dumnezeu, dar și pentru a-i aduce pe cei răscumpărați în *relație* cu El.” Comentând versetul 6, Vine spune: „Pentru a umbla în lumină trebuie să fim *părtași* naturii Sale.” Și apoi, la versetul 7, spune: „Mai întâi există *unire* și apoi *comuniune*.”